చూస్తూ చూస్తూ ఆ రాక్షసులకు బలి ఇవ్వలేక తీసుకొచ్చే శాను. ఆశిత ప్రస్తుతం ఇక్కడికి దగ్గర్లో వున్న ఓ స్కూల్లో టీచరుగా పనిచేస్తోంది. దేవుడు తనకు చేసిన అన్యాయాన్ని చిన్నపిల్లల మధ్య కొంతవరకూ మర్చిపోగలుగుతోంది"

"దేవుడు ఆశితకు అన్యాయం చేయలేదు అంకుల్, న్యాయమే చేశాడు!" నా కళ్లలోంచి రెండు కన్నీటిబొట్లు బయటకు రాబోయి, లోపలే ఆగిపోయాయి.

"అంకుల్... ఆశితను నేను పెళ్లి చేసుకుంటాను. మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే వెంటనే ఏర్పాట్లు చెయ్యండి!" స్థిరంగా చెప్పాను నేను.

'ఏంటి బాబూ నువ్వు చెప్పేది?" ఆయన గొంతులో ఆశ్చర్యానందాలు.

"నిజమే అంకుల్... ఆశిత అంటే నాకు చాలా ఇష్టం. తను కూడ నన్నెంతగానో ఆరాధించింది. అది తెలిసి కూడ చదువు, కెరీర్ అంటూ ఆమె ప్రేమని నిర్లక్ష్యం చేసి విదేశాలకు వెళ్లిపోయాను. తిరిగి వచ్చి ఆమెని నాదాన్ని చేసుకుందామనుకుంటున్న తరుణంలో ఆశితకు పెళ్లయిపోయిందని తెలిసి హతాశుడినయ్యాను. ఆ దేవుడు కరుణామయుడు. ఆ దుర్మార్గుల బారి నుండి ఆమెను రక్షించాడు. ఆశిత లేని జీవితం నాకు శూన్యమే అనుకున్న నన్ను దేవుడే ఇక్కడికి తీసుకొచ్చాడు. ఇక ఒక్కక్షణం కూడ ఆలస్యం చెయ్యాలని లేదు... దుర్గాదేవి సన్నిధిలో ఆశితను నా అర్ధాంగిగా స్వీకరిస్తాను" దృఢ నిశ్చయంతో చెప్పాను.

నావైపు ప్రేమగా చూస్తున్న ఆశిత కళ్లల్లో ఆనందం తొణికిసలాడింది.

-అమిరపు విష్ణుప్రియ

(సికింద్రాబాద్)

* * *

పేదరికం కాటేసింది

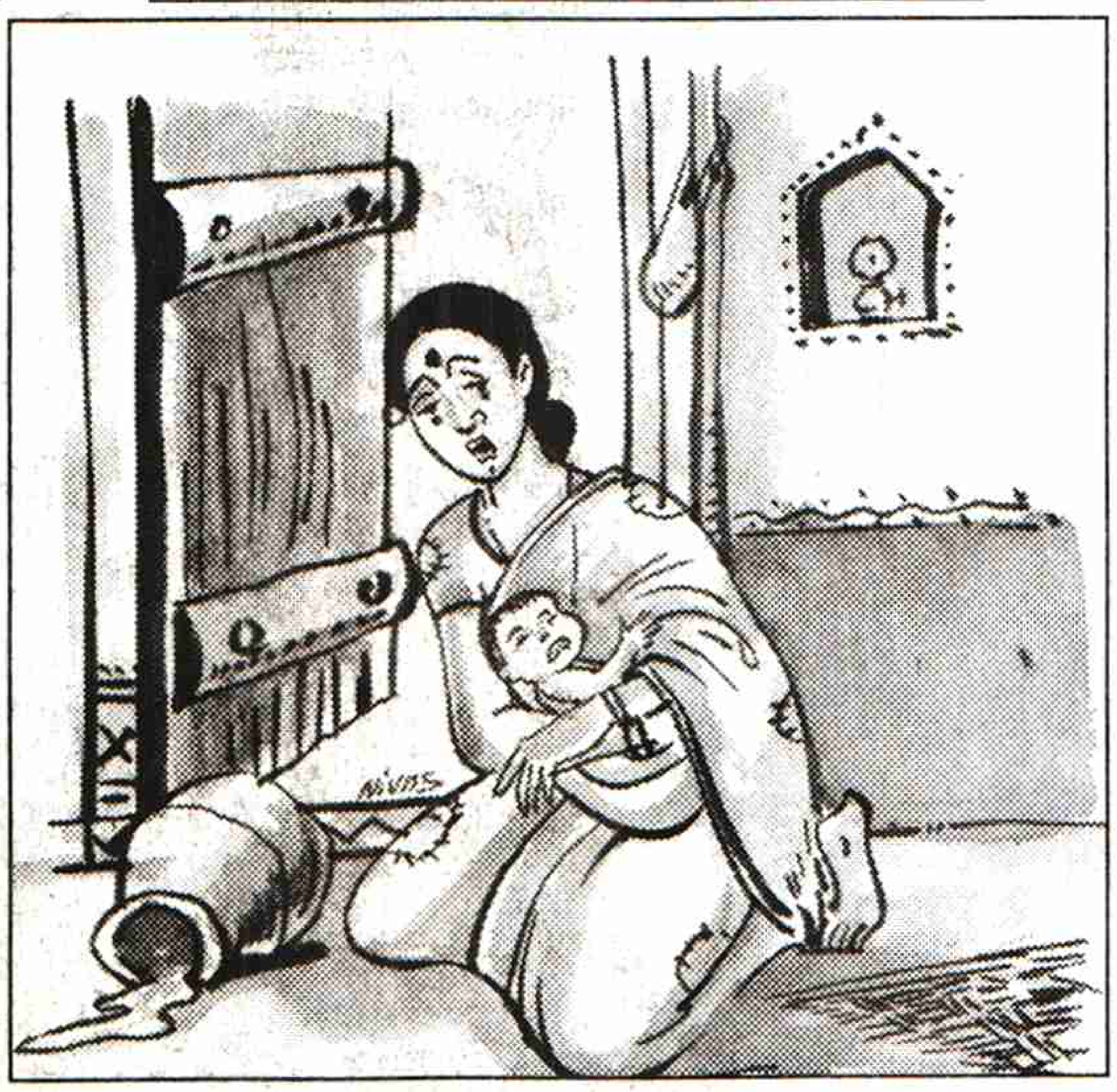

మూలా మూలలా గాలించి తీసేసిన చీరలు, పాంట్లు, షర్టులు పోగేస్తోంది కస్తూరి.

'ఏమైనా సరే, రేపీపాటికి అంతకన్నా పెద్ద వస్తువు తీసుకోకపోతే తన పేరు కస్తూరే కాదు' అనుకుంది దృఢంగా.

మధ్యాహ్నం జరిగిన సంఘటన మెదిలింది మళ్లీ ఆమె మనసులో. స్టీలు గిన్నెలవాడిని పిలిచింది ప్రక్క పోర్షన్ కమలామణి. అమ్మలక్కలు చుట్టూ మూగారు ఉత్సాహంగా. కిందా మీదా పెట్టి ఎలాగైతేనేం స్టీలు మరచెంబు తీసుకుందామె. పాత బట్టలకి గిన్నెలు తీసుకోడంలో ఆమెదే పైచేయి ఆ వీధిలో.

వాళ్లింట్లో సగం సామాను పాతబట్టలకి కొన్నవేనని తెలుసుకున్నప్పుడు ఆశ్చర్యంతో నోరెళ్లబెట్టింది కస్తూరి.

వాడటు వెళ్లగానే అందరూ చెంబుని తిప్పి తిప్పి చూశారు. ఆమెని తెగ పొగిడారు. "వంద రూపాయల పైమాటే, మొన్న మా అక్కగారమ్మాయి కొన్నది చదివింపులకని" అందొకావిడ తల తిప్పుతూ.

"అట్టే బట్టలు కూడా వెయ్యలేదు, ఎంత లాభమో?" అంది మరొకామె.

"ఏమైనా కమలగారికున్న చాకచక్యం మనకి రాదులెండర్రా. ఆమెకామే సాటి.." తీర్మానించింది నిర్మలాదేవి.

అన్నీ వింటూ అమృతం పంచవచ్చిన మోహినీదేవిలా మరచెంబు అరచేతిలో పెట్టుకుని చిద్విలాసంగా నవ్వుతూ నిలబడింది కమలామణి. ఆమె మొహంలో ఎంత దర్పం! పాత బట్టలకి ఇలా గిన్నెలు తీసుకోవచ్చన్న ఆలోచనే లేదు తనకి! పాతబడగానే పనివాళ్లకో, ముష్టివాళ్లకో ఇస్తుండేది. ఎంత నష్టపోయింది ఇన్నాళ్లూ.

"అమ్మగారూ! పనైపోయిందండి" కొంగుకి చేతులు తుడుచుకుంటూ గుమ్మంలో నిలబడింది సీతాలు. "సర్లే" అంది కస్తూరి తలైనా తిప్పకుండా.

"పొద్దుగాల పాత సీర ఇస్తనన్నవ్ గదండి" గుర్తుచేసింది సీతాలు.

ఉలిక్కిపడింది కస్తూరి. నిజమే, ఇస్తానంది. "దానికేం భాగ్యం సాయంత్రం పనికొచ్చినప్పుడు అడగవే తీసి వుంచుతాను" అందప్పుడు. ఇప్పుడెలా! అసలు చాలవని తనేడుస్తుంటే. "ఇద్దామనే అనుకున్నానే, ఏమీ లేవు. ఈసారెప్పుడైనా చూసి ఇస్తాలే. రాధాబాయిగారింట్లో కూడా చేస్తున్నట్లున్నావుగా, ఆమెనడక్కపోయావా?" ఉచిత సలహా ఇచ్చింది.

"నిన్ననే అడిగినానమ్మా. ముందడిగినా ఇచ్చుండే దాన్నే, ఉన్నయ్యన్నీ గిన్నెలకేశానే అందమ్మగారూ ఆయమ్మ."

అదీ సంగతి. అందరూ తెలివైనవాళ్లే. తనే దద్దమ్మ.

"గట్టి సీరే కావాల్నని లేదండి. చిరిగిన పేలికలైనా సరే నమ్మా, పిలగాని పక్కకి.." అభిమానం చంపుకుని అడిగింది మళ్లీ.చరున లేచింది కస్తూరి "ఉంటే నువ్విన్ని సార్లు అడగాలిటే, లేందే నేనేం చెయ్యనూ. ఇక వంటి మీద చీర విప్పి ఇవ్వాలి."

చిన్నబుచ్చుకుని వెనుదిరిగింది సీతాలు. కాళ్లీడ్చుకుంటూ ఖాళీ చేతులతో గుడిసెకొచ్చింది సీతాలు. గోనె సంచి మీద పడుకున్న పదిహేనురోజుల కొడుకు ఎలాగో చూస్తున్నాడు. పిలగాడిని ఒంటరిగా వదిలి తాగనీకి బోయినట్లుంది మగడు.

"ఏందిర కొడక అట్లున్నవేందిర!" కంగారుపడుతూ పక్క గుడిసె లచ్చమ్మని పిలుచుకొచ్చింది. అక్కడందరికీ ఆమే పెద్దదిక్కు. అనుభవం గలది.

పిల్లాడి వళ్లు చూసింది, అటూ ఇటూ తిప్పి చూసింది "ఏం రోగం లేదూ, పాడూ లేదూ. సలికెట్ల వడ వడ వణుకుతున్నాడే. మంచిగ గుడ్డలు గప్పాలె. మెత్తగ పక్కెయ్యాలె. ఒక్కపార గుడ్డమీదేసి ఊదుకున్నావు. మంచిదానివే.." కోప్పడిందామె.

"ఏం జెయ్యనత్త. ఉన్న రెండు గుడ్డలు తడిపేస్తుండే..." నిస్సహాయంగా చూసింది. రాళ్లకి రప్పలకి మొక్కి మొక్కి పెళ్లయిన పన్నెండేళ్లకి తల్లి కాగలిగింది.

"ఈ యేడేమో సలి మోపైంది. ఎన్నడిట్లలేకుండ. జర మంచిగ గప్పు. ఈ నెలా పోతే ఆటెన్క ఎండలే నాయె" సలహా ఇచ్చి వెళ్లిపోయింది లచ్చమ్మ.

అన్నం వండబుద్ధి కాలేదు. దీపం వెలిగించ లేదు. కొడుకుని వళ్లో పడుకోబెట్టుకుని దిగులుగా కూర్చుంది సీతాలు. తను పనిచేసే ఇళ్లల్లో అందరిని డిగింది పాత చీర ఇయ్యమని. ఒక్క తల్లికి దయ రాకపాయె. ఆమె మనసు మంచుముద్దలా గడ్డకట్టుకుపోయింది. సీర ఇస్తనన్న కస్తూరెమ్మ కూడా లేవు పొమ్మంది. ఆమె కళ్లు దుఃఖంతో వర్షించసాగాయి. చీకటి చిక్కబడుతున్నకొద్దీ చలి ముదరసాగింది. నేలంతా చెమ్మ చెమ్మగా వుంది. పైన తాటాకుల సందుల్లోంచి మంచు కురవసాగింది. తడిపిన గుడ్డలు ఆరలేదు. పిల్లాడి వొణుకు అంతకంతకూ ఎక్కువౌతోంది. "ఈ ఒక్క రాత్రి గడిస్తే తల తాకట్టు పెట్టయినా సరే పాత గుడ్డలు అమ్మే కొట్లో కొనుక్కొస్తా..." నిశ్చయించుకుంది సీతాలు.

ఆమె నిశ్చయాలేవీ వాడికి వేడినివ్వలేదు. లేక లేక పుట్టినందుకు అపురూపంగా చూసుకుంటారనుకున్నదా ప్రాణి. తనింత బాధపడుతుంటే పట్టనట్లు కూర్చున్న తల్లిని చూసి కోపంతో బిగుసుకుపోయాడు వాడు, నీ తల నీ దగ్గరే వుంచుకో అని.

* * *

"ఇది విన్నారా పాపం, సీతాలు కొడుకు పోయాట్టండీ రాత్రి. అందుకే అది పొద్దున్న పనిలోకి రాలేదు" అంది సరోజ కస్తూరితో.

మోపెడు బట్టలేసి స్టీలు బేసిన్ తీసుకున్న ఆనందంతో ఉక్కిరిబిక్కిరి అవుతున్న కస్తూరి "పిల్లల్ని పెంచడం వాళ్లకేం చేతనవుతుందండీ! పథ్యాలు చేస్తారా ఛస్తారా, దొరికినవన్నీ తినేసి..." అంటూ ఇంకా ఏదో చెబుతూనే వుంది.

-జె.సరస్వతి

(గుంటూరు)